
NA

POCZĄTKU...

ROK 2

Nr 9 (35)

2 maja 1994

BIULETYN GRUPY INICJATYWNEJ
TOWARZYSTWA KREACJONISTYCZNEGO

POLSKIEGO

SPIS TREŚCI

- s. 97 - D. Russell Humphreys, Ph.D., **Świadectwo na rzecz młodego świata** (część 2) (z jęz. ang. tłum. Mieczysław Pajewski)
s. 103 - Leszek Jańczuk, **Skrócenie życia po Potopie**
s. 108 - **Artykuł Jeszenszky'ego przedrukowano w lubelskiej MOCy**

D. Russell Humphreys, Ph.D.

**ŚWIADECTWO NA RZECZ
MŁODEGO ŚWIATA (część 2)**

5. Ocean akumuluje sól zbyt szybko

Każdego roku rzeki ¹ i inne źródła przenoszą ponad 450 milionów ton sodu do oceanu. Tylko 27 procent tego sodu przedostaje się rocznie z

¹ M. Maybeck, „Concentrations des eaux fluviales en elements majeurs et apports en solution aux oceans”, *Rev. de Geol. Dyn. Phys.*, 1979, vol. 21, s. 215.

powrotem z morza.² O ile wiadomo, reszta po prostu akumuluje się w oceanie.

Gdyby morze nie posiadało na początku żadnego sodu, to zebrałoby swoją obecną ilość w ciągu mniej niż 42 miliony lat przy dzisiejszym tempie jego transportu.³ Jest to liczba dużo mniejsza niż wyobrażany sobie ewolucyjny wiek oceanu – *trzy miliardy lat*.

Zwykle na tę rozbieżność udziela się odpowiedzi, że dawniejsze tempo przenoszenie sodu do oceanu było mniejsze, a powrotu – większe. Jednak obliczenia najbardziej korzystne dla ewolucyjnego scenariusza nadal dają *maksymalny* wiek tylko około **62 milionów lat**.⁴ Obliczenia przeprowadzane dla wielu innych składników wody morskiej dają dużo młodszy wiek dla oceanu.⁵

6. Pole magnetyczne Ziemi zanika zbyt szybko

Energia zmagazynowana w ziemskim polu magnetycznym zmniejszyła się 2,7 razy przez ostatnie 1000 lat.⁶ Teorie ewolucjonistyczne wyjaśniające ten szybki spadek, jak również to, jak Ziemia mogła utrzymać swoje pole magnetyczne przez miliardy lat, są bardzo złożone i nieadekwatne.

² S.A. Austin and D.R. Humphreys, „The sea’s missing salt: a dilemma for evolutionists, **Proceedings of the Second International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1991, w druku [artykuł ten, dziś już wydrukowany, znajdował się w druku w czasie powstania tłumaczonego tekstu – uw. tłumacza]; F.L. Sayles and P.C. Mangelsdorf, „Cation-exchange characteristics of Amazon River suspended sediment and its reaction with seawater, *Geochimica et Cosmochimica Acta* 1979, vol. 41, s. 767.

³ Austin and Humphreys, „The sea's missing salt...”.

⁴ *Ibid.*

⁵ S.A. Austin, „Evolution: the oceans say no!”, *ICR Impact*, No. 8, Institute for Creation Research, El Cajon, CA., October 1973.

⁶ R.T. Merrill and M.W. McElhinney, **The Earth's Magnetic Field**, Academic Press, London 1983, s. 101-106.

Istnieje dużo lepsza teoria – kreacjonistyczna. Jest jasna, oparta na rzetelnej fizyce i wyjaśnia wiele cech tego pola: jego stworzenie, szybkie odwrócenia kierunku w czasie Potopu z Księgi Rodzaju, fluktuacje natężenia (w górę i w dół) aż do mniej więcej okresu, w którym żył Chrystus, i stały spadek od tego czasu.⁷

Teoria ta dopasowuje dane paleomagnetyczne, historyczne i obecne.⁸ Głównym jej wynikiem jest to, że energia pola (nie jego lokalne natężenie) zawsze zmniejszała się przynajmniej tak szybko jak obecnie. Przy tym tempie spadku pole nie mogłoby istnieć więcej niż **10 000 lat**.⁹

7. Wielowarstwowe skamieniałości

Skamieniałości wielowarstwowe penetrujące więcej niż jedną warstwę geologiczną są opisane w akceptowanej literaturze geologicznej. Na przykład w The Joggins, Nova Scotia (Kanada) wiele wyprostowanych skamieniałych drzew jest rozrzuconych na głębokości 760 metrów warstw geologicznych przekraczając 20 granic między warstwami.¹⁰ Drzewa te musiały być zakopane szybciej, niż by mogły zniszczyć. Pociąga to, że cała formacja została uformowana **najwyżej w ciągu kilku lat**.¹¹ Ale

⁷ D.R. Humphreys, „Reversals of the earth's magnetic field during the Genesis flood”, **Proceedings of the First International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh, PA, 1987, s. 113-126. [Uwaga wydawcy: jest to ulepszenie klasycznej pracy prof. Barnesa, a nie alternatywne wobec niej ujęcie.]

⁸ R.S. Coe and M. Prévot, „Evidence suggesting extremely rapid field variation during a geomagnetic reversal”, *Earth and Planetary Science Letters*, April 1989, vol. 92, s. 292-298.

⁹ D.R. Humphreys, „Physical mechanism for reversals of the earth's magnetic field during the flood”, **Proceedings of the Second International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1991, w druku (patrz uwagę tłumacza w przyp. 8).

¹⁰ C.O. Dunbar, **Historical Geology**, 2nd ed., Wiley, New York 1960, s. 227.

¹¹ N.A. Rupke, „Prolegomena to a study of cataclysmal sedimentation”, w: .E. Lammerts (ed.), **Why Not Creation?**, Creation Research Society, Norcross, GA, 1970, s. 152-158.

teoria ewolucji twierdzi, że górne warstwy zostały uformowane *miliony lat* po powstaniu warstw dolnych.

8. Wiele powyginanych warstw zbyt ściśle przylega do siebie

W wielu górzystych rejonach warstwy grubości setek metrów są powyginane i zawinięte. Konwencjonalna geologiczna skala czasu orzeka, że formacje te zostały głęboko zakopane i zakrzepły *setki milionów lat zanim* uległy wygięciu. A jednak zagięcia te nastąpiły bez popękań z promieniami tak małymi, że cała formacja musiała być jeszcze wilgotna i niezestalona, kiedy następowało wyginanie. Wynika z tego, że czas między ułożeniem warstw i ich wygięciem był **mniejszy niż najwyżej tysiące lat.**¹²

9. Niedopasowane skamieniałości

Wedle ewolucyjnej skali czasu sosny pojawiły się dopiero *350 milionów lat* temu. Ale pyłek skamieniałych sosen odkryto w prekambryjskim łożupku Hakatai Wielkiego Kanionu, o którym twierdzi się, że ma około *1,5 miliarda lat*, co jest wiekiem większym niż ewolucyjny wiek pojawienia się jakiegokolwiek lądowego życia. Początkowe badania zostały troskliwie powtórzone i sprawdzone w ściśle kontrolowanych warunkach przez zespół uczonych, którzy zbadali skamieniały pyłek przy pomocy skanowania mikroskopami elektronicznymi. Otrzymano też niezależne oceny od innych ekspertów.¹³ Odkrycia tego rodzaju **poddają w wątpliwość metody wyznaczania wieku, a więc i ewolucyjną skalę czasu.**

¹² S.A. Austin and J.D. Morris, „Tight folds and clastic dikes as evidence for rapid deposition and deformation of two very thick stratigraphic sequences”, **Proceedings of the First International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1987, s. 3-15.

¹³ G.F. Howe *et al.*, „Creation Research Society studies on Precambrian pollen”, part III: „A pollen analysis of Hakatai Shale and other Grand Canyon rocks”, *Creation Research Society Quarterly*, March 1988, vol. 24, s. 173-182.

10. Kopalna radioaktywność skraca „ery geologiczne” do kilku lat

Aureole radiowe (*radiohalos*) są barwnymi pierścieniami ukształtowanymi wokół mikroskopijnych fragmentów radioaktywnych minerałów w kryształach skalnych. Są one kopalnym świadectwem rozpadu promieniotwórczego.¹⁴ „Zduszone” otoczki radiowe Polonu-210 wskazują, że formacje jurajskie, triasu i eocenu na Colorado Plateau zostały utworzone **w ciągu miesięcy** jedna od drugiej, a nie *setki milionów lat*, czego wymaga konwencjonalna skala czasu.¹⁵

„Sieroce” otoczki radiowe polonu-218 bez świadectwa ich pierwiastków wyjściowych implikują albo nagłe stworzenie, albo **drastyczne zmiany tempa rozpadu promieniotwórczego**.¹⁶

11. Niewystarczająca ilość helu w atmosferze ziemskiej

Wszystkie naturalnie występujące rodziny pierwiastków radioaktywnych generują hel podczas rozpadu. Jeśli taki rozpad zachodził przez miliardy lat, jak twierdzą ewolucjoniści, to wiele helu powinno znaleźć się w atmosferze ziemskiej. Uwzględniając powolne tempo ucieczki helu z atmosfery w przestrzeń kosmiczną i zakładając, że początkowo nie było żadnego helu w atmosferze, zgromadzenie tej małej ilości helu w dzisiejszym powietrzu zajęłoby mniej niż **dwa miliony lat**.¹⁷

¹⁴ R.V. Gentry, „Radioactive Halos”, *Annual Review of Nuclear Science* 1973, vol. 23, s. 347-362.

¹⁵ R.V. Gentry *et al.*, „Radiohalos in coalified wood: new evidence relating to time of uranium introduction and coalification”, *Science*, October 15, 1976, vol. 194, s. 315-318.

¹⁶ R.V. Gentry, „Radiohalos in a radiochronological and cosmological perspective”, *Science*, April 5, 1974, vol. 184, s. 62-66; R.V. Gentry, **Creation's Tiny Mystery**, Earth Science Associates, Knoxville, TN, 1986, s. 23-37, 51-59, 61-62.

¹⁷ L. Vardiman, „The age of the earth's atmosphere estimated by its helium content”, **Proceedings of the First International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1987, s. 187-195.

Znaczy to, że atmosfera jest dużo młodsza niż ewolucyjne *pięć miliardów lat* — co ponownie zgodne jest z niedawnym stworzeniem (6 000 – 10 000 lat) funkcjonującej atmosfery.

12. Zbyt wiele helu w gorących skałach

Studium opublikowane w *Geophysical Research Letters* pokazuje, że hel produkowany przez rozpad promieniotwórczy w głębokich gorących skałach nie miał czasu, by się stamtąd wydostać. Chociaż skały mają mieć *miliardy lat*, to utrzymywanie się w nich helu sugeruje wiek **dużo mniejszy niż miliony lat**.¹⁸

13. Niewystarczająca ilość szkieletów z epoki kamiennej

Antropologowie ewolucjonistyczni twierdzą, że Epoka Kamienna trwała przynajmniej *100 000 lat* i podczas niej światowa populacja ludzi neandertalskich i Cro-magnon była z grubsza stała wahając się od jednego miliona do 10 milionów. Przez cały ten czas grzebali oni zmarłych razem z wytworami swojej kultury.¹⁹

(dok. nastąpi)

(D. Russell Humphreys, Ph.D., **Evidence for a young world**, tract published by Creation Science Foundation, P.O. Box 302, Sunnybank, Queensland, 4109 Australia; za-zgodą CSF z języka angielskiego tłum. Mieczysław Pajewski)

¹⁸ R.V. Gentry *et al.*, „Differential helium retention in zircons: implications for nuclear waste management”, *Geophysical Research Letters*, October 1982, vol. 9, s. 1129-1130.

¹⁹ E.S. Deevey, „The human population”, *Scientific American*, Sept. 1960, vol. 203, s. 194-204.

Leszek Jańczuk

Skrócenie życia po Potopie

Jedną z podstawowych zmian czyniących różnicę między człowiekiem przed- i po-potopowym było skrócenie długości życia, którego średnia wynosiła ok. 910 lat. Powodem tego mogło być zmniejszenie ciśnienia atmosferycznego,¹ a także wzrost intensywności promieniowania kosmicznego,² które dokonało zmian w genach. Zmiany genetyczne mogły wpłynąć nie tylko na skrócenie życia, lecz także na zwiększoną chorobliwość i mniejszą wytrzymałość ludzi. Wątpliwe jest bowiem, by Bóg tworząc człowieka stworzył go tak niedoskonałym, jakim on jest dzisiaj (wysoka śmiertelność noworodków, zapadalność na choroby, mutacje: zespoły Downa, Klinefeltera, Turnera i inne).

Jak zauważył Dillow,³ tempo skracania życia po Potopie wykreśla wykładniczą zależność między długością życia a pokoleniem. Krzywa taka występuje często, gdy system znajdujący się w stanie równowagi poddany nagłym zmianom dostosowuje się do nowej równowagi. Wątpliwe, by mity mogły wyprodukować taką matematyczną zależność. Jednak przed narysowaniem tej krzywej należy wziąć pod uwagę „luki genealogiczne”, a także zastanowić się, która z wersji tekstu biblijnego, MT czy LXX, zasługuje na większe uznanie.⁴ Przytoczmy więc dane MT i LXX dotyczące listy genealogicznej Gen 11, 10-26 w celu ich porównania (w nawiasach podaję wiek, w którym się urodził syn):

¹ O większym ciśnieniu w przedpotopowej atmosferze świadczą rozmiary dinozaurów oraz bujniejsza niż dziś roślinność.

² Wzrost promieniowania docierającego do powierzchni Ziemi wiąże się ze spadkiem ciśnienia atmosferycznego.

³ Według J.W.G. Johnson, **Na bezdrożach teorii ewolucji**, Wydawnictwo Michalineum, Warszawa – Struga 1989, s. 193.

⁴ Są to problemy związane z krytyką tekstu.

	MT	LXX
Sem	600 (100)	600 (100)
Arpachszad	438 (35)	565 (135)
Kenan (gr. Kainan)	-	460 (130)
Szelach	433 (30)	460 (130)
Heber	464 (34)	504 (134)
Peleg	239 (30)	339 (130)
Reu	239 (32)	339 (132)
Serug	230 (30)	330 (130)
Nachor	148 (29)	208 (79)
Terach	205 (30)	205 (70)
Abraham	175 (100)	175 (100)

Różnice między danymi MT a LXX są następujące:

- wg MT od Potopu do narodzenia Abrahama upłynęło 292 lata, natomiast wg LXX – 1072 lata,
- w MT Arpachszad uzyskuje wiek dojrzałości płciowej już w wieku 30 lat (przy 433 latach życia), natomiast w LXX – w wieku 130 lat,
- w LXX tempo skracania wieku dojrzałości płciowej jak i długości życia odpowiada krzywej matematycznej; w MT krzywa matematyczna zachodzi jedynie przy skracaniu długości życia.

Różnice te przemawiają na korzyść LXX. Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż Potop odbył się w roku 3850 a.Ch.,⁵ stwierdzimy, iż również genealogia LXX jest niekompletna, brakuje w niej ok. 830 lat.⁶ Dokładna analiza danych LXX wykazuje, iż ewentualnej luki genealogicznej należy się doszukiwać między Serugiem a Nachorem⁷ (życie krótsze o 122 lata,

⁵ Była o tym mowa w moim artykule „Jak datować Potop” (*Na Początku...* 1994, nr 3, s. 25-28).

⁶ Na owe 830 lat przypada być może 7 ogniw łańcucha genealogicznego.

⁷ Serug, Nachor, Terach, Abraham, a także Jakub, są imionami amoryckimi, natomiast imiona „wcześniejsze” są imionami hebrajskimi, a raczej – hebrajskimi przekładami (por. S. Synowiec, **Na początku**, ATK, Warszawa 1987, s. 76).

wiek płodności o 51 lat wcześniej).

Ponieważ długość życia ludzkiego po Potopie miała być skrócona do 120 lat, przyjmijmy, że lata przekraczające 120 lat (u ludzi popotopowych) nazwiemy umownie „nadwyżką”. Owa „nadwyżka” musiała się skracać w określonym tempie. Opierając się wyłącznie na długości życia Arpachszada (565 lat, urodzony 2 lata po Potopie) uzyskalibyśmy wówczas, że szybkość skracania ludzkiego życia wynosiła około 9,5% na każde 100 lat (dotyczy to oczywiście owej „nadwyżki”). Z kolei dane Kenana oraz Reu kazałyby ową „szybkość” zwiększyć do 12,5%, ale znów dane Nachora i Teracha⁸ przemawiają za ustaleniem tempa skracania na wysokości 10,5%.⁹ Ponieważ jest to wypośredkowana wartość, przyjmuję, że szybkość skracania życia wynosiła ok. 10,5% na każde 100 lat (dla „nadwyżki”).¹⁰

Mając powyższe na względzie ewentualny wykres należy rysować w oparciu o LXX uwzględniając wspomnianą lukę genealogiczną.

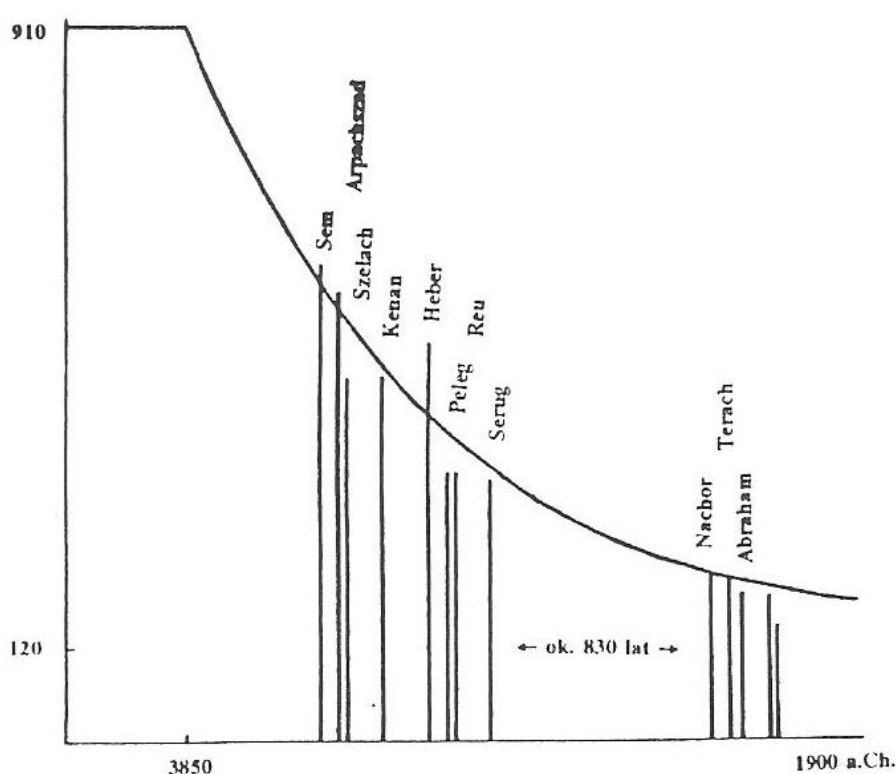
Procesy przebiegające w naturze nie zachodzą z matematyczną dokładnością. Każdy wychwycony moment danego procesu zawsze będzie w mniejszym lub większym stopniu odchyłać się od matematycznych prawidłowości. Matematyka rządzi naturą, lecz natura nie jest jej poddana niewolniczo. Znajduje to swój wyraz w przedstawionym wykresie (Heber najbardziej odbiega od średniej swoich czasów). Szybkość skracania życia postępowała chyba z grubsza za szybkością rozrzedzania się atmosfery ziemskiej. Nie można, oczywiście, zakładać, że u wszystkich ludzi we wszystkich rodach szybkość skracania

⁸ Zakładam, że Nachor zmarł ok. 1885 a.Ch., natomiast Terach ok. 1810 a.Ch. (daty te mają charakter hipotetyczny).

⁹ Dane Abrahama i Izaaka kazałyby tę średnią nieco podnieść.

¹⁰ Przy tempie skracania 10,5% na każde sto lat po pierwszych stu latach średnia życia obniżyłaby się do 827 lat, po dwustu latach do 753 lat, następnie do 687, 627, 574, 526, 483, 445, 411, 380 (po tysiącu lat), 353, 329, 307, 287, 269 (po tysiącu pięciuset latach), 253, 239, 227, 216, 206 (po dwóch tysiącach lat).

życia przebiegała z jednakową szybkością. Szybkość ta, jak wszystko w naturze, musiała być nieco zróżnicowana i na linii Nachor – Abraham – Jakub skracanie życia mogło przebiegać wolniej (Ismael, syn Abrahama i Egipcjanki, dożył 137 lat). Toteż dokładne ustalenie średniej skracania jest niemożliwe. Należałoby dysponować większą liczbą danych niż Gen 11,10-32.

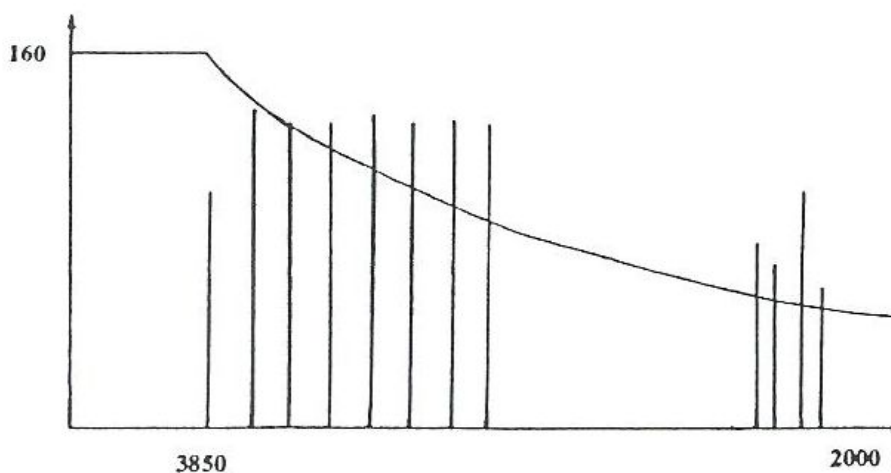

Wykres I. Długość życia ludzkiego po Potopie

Najpierw skrócił Bóg życie ludzkie do 120 lat (Gen 6,3). Później – Biblia nie wspomina, kiedy – skrócił jeszcze raz i w czasach Mojżesza średnia życia balansowała między 70 a 80 lat (Ps 90,10 – Psalm Mojżesza)). Być może dalsze skrócenie tej średniej ma jakiś związek ze zniszczeniem Sodomy i Gomory. Kataklyzm ten mógł spowodować jakieś

bliżej nieznanne zmiany w atmosferze. Wszak przed przybyciem Hebrajczyków do Egiptu wszyscy z bohaterów biblijnych przekraczali wiek 100 lat, natomiast po wyjściu z Egiptu średnia wieku wynosiła ok. 70 lat. Warto też zauważyć, że od czasów Abrahama tempo skracania życia nabrało przyspieszenia.

Skracaniu długości życia musiał towarzyszyć szybszy biologiczny rozwój i w efekcie tego skrócony okres dojrzewania. Skracanie okresu dojrzewania również musiało przebiegać z matematyczną zależnością (ale nie dokładnością). Niestety, rysując ewentualny wykres możemy się opierać wyłącznie na danych podających, w jakim wieku dany z potomków Noego został ojcem (nie wiadomo także; czy ów syn był zawsze pierworodnym dzieckiem). Dlatego też w tym przypadku odchylenia od krzywej wykresu będą większe niż w przypadku wykresu I.

Wykres II. Wiek osiągnięcia płodności po Potopie

Jak widać, drugi z wykresów jest mniej regularny. Być może miała na to wpływ obowiązująca przez jakiś czas po Potopie tradycja głosząca, że mężczyzna może się ożenić dopiero po przekroczeniu określonego wieku (np. 125 lat; Sem byłby wyjątkiem). Porównując jednak dane z pierwszych lat po Potopie z danymi z czasów Nachora i Teracha

zauważymy, że również w tym przypadku zachodzi matematyczna zależność.

Autor Gen 1-11 z pewnością nie parał się matematyką, toteż nie można przypuszczać, iż nadał on potomkom Noego takie długości życia, by zachodziła między nimi matematyczna zależność. Gdyby coś takiego przedsięwziął, postarałby się, aby zależność ta była dokładniejsza. Ponadto nie mógł on wiedzieć o luce genealogicznej między Serugiem a Nachorem. Toteż wykresy te są pośrednim dowodem na historyczną wartość Gen 1-11, a także na historyczność Potopu.

Leszek Jańczuk

=====

Artykuł dra Ferenca Jeszenszky'ego z nru 1/1993 pt. „Stworzenie, Biblia i nauka” został przedrukowany w niskonakładowym biuletynie MOC (Magazyn Oazy Chrystusa) nr 5, kwiecień 1994, wydawanym w Lublinie. Redaktorem MOCY jest p. Jacek Kapica, członek Grupy Inicjatywnej PTK z Lublina.

(mp)

Na Początku... Biuletyn do użytku wewnętrznego.

Wydawca: Grupa Inicjatywna Polskiego Towarzystwa Kreacjonistycznego.

Adres kontaktowy: Piotr Dąbrowski, ul. Prądzyńskiego 25/10, 58-105 Świdnica;

☎ (074) 52-34-74.

Redakcja biuletynu: Dr hab. Mieczysław Pajewski (redaktor naczelny), dr Ewa Abramczuk (członek redakcji). Ul. Ułanów 9/22, 20-554 Lublin.

Copyright © 1993 by Grupa Inicjatywna Polskiego Towarzystwa Kreacjonistycznego.

All rights reserved.

Przedruk w całości lub w części dozwolony wyłącznie po otrzymaniu pisemnej zgody Wydawcy.

Teksty podpisane wyrażają opinie autora i niekoniecznie muszą odzwierciedlać opinie Towarzystwa jako całości. Polskie Towarzystwo Kreacjonistyczne nie utrzymuje jednolitego oficjalnego stanowiska na temat niektórych kontrowersji występujących wśród kreacjonistów.

Numer zamknięto 03.05.1994.
